

## A megbocsájtás lendülete

Textus: Mt 6,14-15 / Lekció: Zsolt 32

2023.02.05. Gazdagrét

Kedves Testvérek!

Hegyi beszéd sorozatunkban vagyunk. Mostani tematikus egységünkben Jézus a tanítványi lét három összetevőjéről beszél, így az elmúlt hetekben az imádság és az adakozás volt előttünk, hamarosan pedig a bűnről lesz szó. Ez előtt azonban Jézus megáll és kiemeli a bűnbocsánatot. Máté evangéliumában különös hangsúlyt kap Jézus tanításaiban a bűnbocsánat társas aspektusa: az ember-ember közötti megbocsájtás. Felolvasott alapigénkben is erről beszél és ezen keresztül azt látjuk, hogy Krisztus követőiként elképzelhetetlen a bűnbocsánat ajándékával élni anélkül, hogy mi is megbocsájtanánk másoknak.

Nagyjából eddig tartott az általános összefoglaló, bevezetés a mai szakaszunkhoz. Most pedig egy kérdésem van hozzátok: ki próbált már meg egy házba a tetőablakon keresztül bejutni? Megértem, ha erre most senki nem fog jelentkezni... de miért is hozom ezt ide? Azért, mert amikor a velünk szemben elkövetett vétkek megbocsájtásáról beszélünk, akkor az első ösztönös reakciónk talán az lenne, hogy "hát én biztos hogy nem". „Könnyű lehet a szószék elszigeteltségéből erről beszélni, de tudod te, hogy mit éltem át én? Hogy miket tettek velem? Hogy mennyi minden történt már velem?” vagy a másik véglet talán az lehet, hogy „hát ez rám nem vonatkozik, engem nem szoktak bántani, ami esetleg előfordul, azon könnyen túllendülök.” Ami közös mindkét hozzáállásban, az az, hogy mindkettő saját magunkból indul ki és ez pont olyan, mintha a házba a tetőablakon keresztül próbálnánk bejutni.

Azonban nem ez a kijelölt irány. Hanem Jézus, aki egy helyen a Bibliában egyébként magáról mondja azt, hogy Ő az ajtó, másra irányítja a figyelmünket: arra hív, hogy a megbocsájtásról az Istennel való kapcsolatunk tükrében gondolkodjunk. Mégpedig úgy, mint a Atyánkkal való kapcsolatáról.

### 1. Mennyei Atyátok

Az első ugyanis, amit kiemelhetünk, hogy Jézus azt mondja, Isten a mi Mennyei Atyánk. Talán ez az egyik legtöbbet hallott és a legkönnyebb megérthető, de annál nehezebben élhető valósága a hitünknek. Mégis fontos hangsúlyoznunk, hogy mit jelent ez: nem mást, mint a helyünket a világban. Ugyanis a világot teremtő, élő Isten részeseivé tesz minket az Ő nagy történetének azzal, hogy a Fiát elküldte értünk. Az Ő áldozatáért van lehetőségünk úgy kapcsolódnunk hozzá, mint gyermek az apjához.

Abban, hogy Isten Atya, benne rejlik az, hogy Ő a leggyengédebb szeretettel szeret és ez a szeretet nem egyszeri, hanem folyamatos, élő kapcsolatra hív. Azért fontos erről most beszélnünk, mert ebből láthatjuk, hogy a megbocsájtásról Isten a szeretetén keresztül beszél, nem elnyomni akar minket, nem a vádlás, vagy a szégyenérzet növelése a célja, hanem az, hogy a teremtményei: te is és én is, megtaláljuk Őt, mint szerető atyát, ha pedig megtaláltuk, akkor része legyen a mindennapjainknak. Mégpedig úgy akar a része lenni, hogy adja Szentlelkén keresztül adja az Ő jelenlétét, meghallgat, előtte lehet gyengének lenni, előtte lehetünk azzal, amink van, nem fog elküldeni.

Ezen a ponton pedig meg kell állnunk két okból is: talán ezeket a szavakat nehéz most hallanod, mert a te éltedben az apa és a szeretet szavak nem férnek össze, mert az eddigi tapasztalataid teljesen más irányba mutatnának. Ha ez így van, halld a vigasztalását annak, hogy Isten nem úgy működik, mint az emberek, nála van gyógyulás ezekből a sebekből is.

A másik pedig, amiért meg kell állnunk, az az, hogy talán sokan könnyen hallgatják ezeket a szavakat, hiszen már annyiszor hallották, mégsem történt semmi új. Nektek szól annak a bátorítása, hogy merd közel engedni a mostani valóságodhoz: Isten az Atyád és kérd, hogy mutassa meg, mit jelenthet ez most neked: mire hív, miben akar megerősíteni, vagy éppen miből akar kimozdítani.

Ugyanis ebből a gyermek-apai kapcsolatból fakad az, hogy nála van helyünk a terheinkkel, bűneinkkel. Ezért a következőkben azt nézzük meg, mit jelent a bűnbocsánat Istennél.

## 2. Nektek

### *a.) Szükségünk van bűnbocsánatra*

A bűnre számtalan definíciót találhatunk, megközelíthetjük etikai, jogi, filozófiai értelemben, viszont itt most nekünk arra van szükségünk, hogy az Istennel való kapcsolat tükrében lássuk. Ezt valaki úgy fogalmazta meg, hogy bibliai értelemben „a bűn olyan törekvés, mely a kapcsolatot nehezíti, sőt pusztítja.” Onnantól, hogy emberek vagyunk, a világnak a bűn általi megtörtségébe születünk bele és ez hat ránk, ezért van szükségünk a bűnbocsánatra.

### *b.) Biztonság és remény van benne*

A bűnbocsánat pedig Jézus halála és feltámadása által el van készítve. Nincs már szükség arra, hogy megfeleljek, hogy magyarázzam a bizonyítványt. A Káté általam sokat idézett 66. kérdés-felelete azt mondja, hogy úgy állhatunk Isten előtt, mintha soha semmi bűnt nem követtünk volna el... akkor! ha Krisztus jótéteményeit hívő szívvel elfogadjuk. Jól hangzik ez a hívő szívvel elfogadni, de mit is jelent ez pontosan? Azt, hogy Isten előtt mindannyian egyenlően, vagyunk jelen, Ő lát minket, akkor is, ha mi legszívesebben elbújnánk előle, ezért arra hív, hogy ne takargassuk a bűneinket, ne dédelgessük a terheinket, hanem ahogyan arról múlt héten is szó volt, a maszkjaink nélkül álljunk elé és kérjük az Ő kegyelmét.

Ha ezeket a szavakat úgy hallgatod, mint aki már ismeri Krisztust, de ezt a fajta maszk nélküli szabadságot még nem, kérd Őt, hogy mutassa meg, hol vannak még rejtegetett dolgaid, mitől kell még megtisztítania!

A jó hír tehát az, hogy biztonságban vagy testvérem, mert Jézus már mindent elintézett. Ennek a biztonsága megszabadít a kényszere jócselekvéstől, a görcsösségtől az Istennel való kapcsolatban és felszabadultságra hív. Emellett pedig adja a reménység ajándékát: minden körülményeink között biztosak lehetünk abban, hogy semmi nem tud elválasztani minket Isten szeretetétől, és reménység abban, hogy várjuk vissza Jézust.

### *c.) Bátorság és erő van benne*

Látjuk tehát azt, hogy Isten, mint Atya lehet jelen az életünkben, hogy Krisztusért ez lehetőség számunkra, azoknak pedig, akik hittel elfogadják, nemcsak lehetőség, hanem már biztonságot és reménységet adó valóság. Ebből következik az, hogy ebben a kapcsolatban bátorság és erő

van. Ez az erő pedig valami olyan, ami túlmutat rajtunk, ugyanis valaki nálunk sokkal hatalmasabból táplálkozik. Ahogyan a folyó elindul a hegyekben, eleinte csak kicsi érként, majd kiszélesedik a medre és végül hömpölygő folyamává lesz, ugyanígy tesz erőssé, olyan dolgokra képessé, amikről korábban álmodni sem mertünk volna és bátrakká az, ha Krisztusban új életünk van.

Ez a megajándékozottság, ez az erő tesz képessé a másoknak való megbocsájtásra, ezért most ide lépünk tovább igehirdetésünk második részében.

### **3. Ha...**

#### *a.) Továbbadni, amit kaptál*

Felolvasott igénk arról beszél, hogy Isten megbocsájt, ha mi is megbocsájtunk. Mit jelent ez? Azt hogy akik megismerték Őt, mint Atyát, aki megbocsájt, azok adják is tovább másoknak és fontos, hogy saját maguknak is azt, amit kaptak.

Ezen a ponton érünk el az igazán nehéz részhez, hiszen eddig olyan dolgokról volt szó, amit talán könnyebb közel engedni magunkhoz: bűnösök vagyunk, jó, ezt eddig is tudtuk, de van rá megoldás, ezért vagyunk itt, bátorságot és erőt kapunk, ki ne akarná ezt magának? Na de megbocsájtani másoknak? Hogy attól függjön az Istennel való kapcsolat, hogy megbocsájtó vagyok-e! Ez kellemetlenül hangzik. Kellemetlenül azért, mert konfrontál saját magunkkal, a saját megéléseinkkel, változásra hív és a változás alapvetően mindig fájdalommal jár. Hogyan lehetséges akkor mindez?

Gyökössi Endre így fogalmaz „Árnyék mögött fény ragyog,/Nagyobb mögött még nagyobb,/S amire nézek, az vagyok.” Amire nézek, az vagyok. Aki már átélte azt, hogy Isten szeret, magához fogad és megújít, annak ez a gyermek-lét válik az identitása alapjává és erre tekint. Erre tekintve pedig felszabadul arra, hogy gyakorolja magát a megbocsájtásban. Míg ha a sebeimre, ellenem elkövetett bűnökre nézek, akkor áldozat maradok. De abban a pillanatban, hogy elkezdek Krisztusra tekinteni, meglátom, hogy Ő az áldozat, aki velem együtt szenved amikor bánatnak és aki a büntetést már elszenvedte értem is és a másik emberért is. Innentől pedig szabad leszek arra, hogy a megbocsájtással kifejezzem: nem én akarok ítélni a másik felett, hanem átengedem ezt a jogot Istennek annak a kockázatával, hogy ahogy Ő nekem megbocsájtott, a másoknak is megfog, ha hozzá tér. Azt viszont látnunk kell, hogy ez itt a földön nem feltétlenül jelent teljes helyreállítást, az majd a mennyben jön.

#### *b.) Individualizmusból a kapcsolat felé*

És tudjátok, itt érünk el a kultúránk két nagy csapdjához, ugyanis a sátánnak nagyon nem érdeke az, hogy mi megbocsájtunk, sőt, neki az tetszik, ha minél inkább mélyre engedjük magunkat az önvádban, vagy az önsajnálásban, mert ez elszigetel másoktól, elszigetel saját magunk elfogadásától és elszigetel a kegyelem elfogadásától. Azon kaphatjuk magunkat, hogy szépen lassan bekerülünk ezeknek a sebeknek a mókuskerekébe, amiben visszhangoznak a fájdalmas szituációk, lüktetnek bennünk az ezekhez kapcsolódó érzések, amiből szinten lehetetlen kiszállni. Jézus ezért nem önmagában beszél a másoknak való megbocsájtásról, hanem mellé teszi Isten kegyelmét, és felmutatja ebben a másik utat: a teljes szabadságát.

A másik csapda pedig az, hogy a megbocsájtást teljesen egyénivé tesszük: dolgozom magamon, hogy nekem minél inkább jó legyen, ezért nagyvonalúan megbocsájtok neked. Fontos, hogy

nem azt szeretném átadni nektek, hogy rossz, ha fejlesztjük magunkat, ha élünk benne eszközökkel. Sőt! Ez nagyon is jó. De akkor marad mindez a helyén, ha ez nem öncélú, hanem az Istennel való élő kapcsolatból táplálkozik. A bűn ugyanis ahogyan említettük, a kapcsolatokat rombolja, ezért a bűnbocsátnak pedig a helyreállításban van helye.

De hogyan? A megbocsájtás folyamatában helye van először is annak a tudatosításának, hogy mi történt, helye van a saját érzéseink megvizsgálásának, a másik szemzőgének a feltárásának és fontos kiemelnünk, hogy mindez folyamat, amihez időre van szükségünk.

Isten feltétel nélkül adja az ő kegyelmét és arra hív, hogy a mi elengedésünk is feltétel nélküli legyen, nincsen „csak”, csak akkor bocsájtok meg, ha legalább bűnbánatot tanúsít a másik... „akkor, ha”, majd akkor, ha bocsátnat kér, ha megbűnhődik, ha mások is látják mit tett... hanem mindez független a másik cselekvésétől: te magad megszabadulhatsz a sebek köteleitől akkor is, ha a másik nincs jelen ebben a folyamatban. De!

Ha ezeket a „csakokat” hallva magadra ismersz, ha van olyan elakadásod, ahol még nem vagy kész megbocsájtani, nem azt kell tenned, hogy mérs és összeszégyelled magad, hanem itt van most egy jelzés, hogy ezzel még dolgozol, ha Krisztusban új életed van, dolgozol van a megbocsájtással, de ebben Isten végtelen szeretete és türelme a tiéd.

### *c.) Közösségi vonatkozás*

És itt könnyű lenne 10 pontos cselekvési tervet elétek adni arról, hogy különböző sebeinkre mi a megbocsájtás útja, hogyan lehetünk túl az elakadásainkon, de ez nem az ígéhirdetés kerete és itt el is érkezünk az utolsó gondolatunkhoz. Ahhoz, hogy mindez mit jelent számunkra közösségként.

Ezékiel könyvében Isten azt ígéri a fogságból visszatérőknek, hogy „megtisztítalak és újjáépülnek a romok”. Ha Isten megtisztított valakit, akkor nekünk közösségként is dolgozunk azzal, hogy olyan hely legyünk, ahol van lehetőség az újrakezdeésre, a visszatérésre, ahol van tere a megbocsájtásnak. Jakab levele úgy fogalmaz, hogy „Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” és reformátusként sokszor olyan óvatosan nyúlunk ehhez a híváshoz, hiszen mi nem gyónunk, akkor nem is nagyon van dolgozunk ezzel. Igen, az fontos, hogy a kegyelmet Isten adja, azt viszont ajándékként rejtette el az együttlétbe, hogy tudjunk egymásról a nehézségek, bűnök közepette is, hogy hordozzuk egymást.

Így hív minket mai ígénk arra, hogy ha van bennük ítélet, azt vigyük az Úr elé és kérjük, hogy formáljon ebben és bátorít, hogy félelem nélkül, a tőle kapott bátorsággal merjünk kitárulkozni egymás előtt is, hogy így tudjuk egymásnak felmutatni a kegyelmet. Amiből szabadulások, megváltozott életek, bizonyágtételek következhetnek.

Összefoglalva ígénk üzenetét: hosszú utat jártunk be a tetőablaktól az ajtóig. Ezen az úton pedig azt láttuk meg, hogy Krisztus követőiként elképzeldhetetlen a bűnbocsátnat ajándékával élni anélkül, hogy mi is megbocsájtánánk másoknak. A megbocsájtásban pedig láttuk Isten irántunk való kegyelmét és azt, hogy ez adhat erőt a megbocsájtáshoz, egymás hordozásához a közösségben. Ámen!

(Pálfalvi Viola)